

at give fornøden Frihed til dette Navnevalg — i Forbindelse ganske vist med nogen Garanti for, at ikke de bestaaende Rettigheder til visse Slægtsnavne krænkedes — kunde dette Arbejde meget vel tænkes udført med fuld Betydning, efter at der var vedtaget et saadant Lovforslag. Noget lignende har vel ogsaa været Tanken, naar man tidligere har talt om en Kommission i denne Sag. Det er jo blevet berørt under de tidligere Forhandlinger, at et Løfte derom er blevet afgivet, dels af Kultusminister Worsaae i 1874—75, dels af Kultusminister Scavenius i 1881—82, og de Udtryk, som de paagældende Ministre da valgte, tyde nærmest paa, at det kun er denne Side af Sagen, Navnevalget, man har tænkt sig gjort til Genstand for en Kommissionsbehandling. Minister Worsaae udtalte f. Eks.: „Jeg skal derfor sætte mig i Forbindelse med sagkyndige, som særlig have gjort denne Slags Studier til deres Opgave, og se at fremkalde en Afhandling eller Undersøgelse, der kunde tjene som Grundlag for fremtidig Skridt i den Retning.“ Og Kultusminister Scavenius udtalte, som jeg citerede ved 1ste Behandling, netop, at han gerne, som afdøde Berg havde opfordret ham til, „vil ned sætte en Kommission for at udarbejde en *Ordbog* over fremtidige Navne“. Ved disse to Lejligheder har man vel nok nærmest tænkt sig, at dette Arbejde fra en Kommissions Side skulde gaa *forud* for et egentligt Lovarbejde her paa Rigsdagen, men af de Grunde, jeg har udviklet, og under de Forudsætninger, jeg er gaaet ud fra, kunde man efter min Mening ligesaa godt tage Lovbehandlingen først og Kommissionsarbejdet bagefter. Naar nu imidlertid Lovarbejdet ikke kan føre til noget Resultat i denne Samling, saa er der jo, som jeg sagde, intet til Hinder for at benytte Mellemtiden til at give Plads for en saadan Kommissions Arbejde, og saa er der heller ikke, hverken efter min egen eller Udvalgets Mening, noget som helst i Vejen for, tværtimod noget meget rigtigt i, at man benytter denne Kommission til at behandle alle Sagens Sider. Men da maa der jo ganske vist ogsaa gives Plads i denne baade for de Røster, jeg nævnede før, fra særlig sproglig og historisk Side, og ogsaa for dem, som vel ingen — heller ikke det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 3dje Valgkreds (Oscar Hansen) — vil nægte har særlige Evner med Hensyn til den formelle Side af et Lovforslags Udarbejdelse, nemlig Juristerne. At det tillige vil være praktisk, naar der i et saadant Arbejde findes

Repræsentanter for de to Ting, som siden skulde have med Sagen at gøre, det vil vist ikke fra nogen Side blive bestridt. — Jeg betoner saa stærkt dette, at det er Mellemtiden mellem Samlingerne, man ønsker benyttet til dette Arbejde, fordi vi ikke paa nogen Maade ville binde Rigsdagen eller den høje Regering til at vente med at fortsætte Arbejderne i denne Sag, indtil en saadan Kommission maatte være bleven færdig. Skulde det nemlig mod Forventning, en Forventning, der jo ogsaa bygges paa de sagkyndiges egne Udtalelser, vise sig, at denne Kommission ikke kan blive færdig inden for en rimelig Tid, men at den maaske endog snarere bidrager til at forsumpe og hemme Sagen end til at fremme den, forbeholde vi os fuld Frihed til igen at tage Sagen op til Behandling her uden Hensyn til, om denne Kommission da maatte blive siddende eller blive opløst. I Henhold til disse Grunde er det altsaa, at Udvalget tillader sig at foreslaa det høje Ting at afslutte denne Sag for i Aar med følgende Paastand om Overgang til næste Sag paa Dagsordenen — den er jo omdelt til de Herrer og overgivet til Tingets Formand, som Forretningsordenen foreskriver, men jeg skal desuagtet oplæse den. Den lyder saaledes:

„Idet Folketinget opfordrer Regeringen til gennem en Kommission, hvori historiske og sproglige Kræfter saavel som begge Rigsdagens Ting ere repræsenterede, at lade udarbejde og for den til Efteraaret sammentrædende Rigsdag at fremsætte et Lovforslag om det foreliggende Emne, gaar Tinget over til Dagsordenen.“

Maa jeg blot endnu hertil føje, at man ikke maa tro, at det er vor Mening, at det skulde være noget særlig stort Apparat, her skulde sættes i Scene. Det finde vi ikke en Gang vilde være tilraadeligt, da det maaske netop vil bidrage til at forsinke Sagen, som vi jo ønske gjort til Genstand for en særlig hurtig Behandling. Vi havde derfor ogsaa under Overvejelse at angive et Tal paa Kommissionens Medlemmer som Forslag fra vor Side til Regeringen, der jo bliver den, som maa ned sætte den, et Tal, som vi havde tænkt os kunde sættes til 7. Ligeledes havde vi tænkt os at udtale os om, hvor mange der burde vælges fra hvert Ting, f. Eks. 2, og maaske endogsaa henstille, at dette Valg overlodes til Tingene selv. Men vi have ladet disse vore Tanker falde og kun givet Forslaget denne almindelige Form, idet vi saa overlode til den højtærede Minister eller til den høje Regering — det er muligt, det sorterer